

modarbejde, og den komme vi let til at modarbejde, hvis vi fastsætte en for kort Undervisningstid her.

Saa er der, hvad Loven bestemmer om legemlig Opdragelse. Der staar intetsteds her i Loven noget om, hvor megen Legemsøvelse der skal være i en Skole, og ikke heller er Sløjd — Haandgerning for Drengene — i Mellem-skolen gjort til paabudt Fag. Om det sidste sige Motiverne, at det kommer af, at man i dette Øjeblik ikke har Lærere til at gennemføre en saadan Ordning Landet over. Jeg kunde dog ønske det overvejet, om man ikke kunde gøre det til et paabudt Fag alligevel, da dette netop vilde fremskynde, at man fik Lærere, at Lærerne satte sig ind i Faget og søgte det Kursus, der skal til.

Om Læreruddannelsen maa jeg sige et Par Ord. Vi have jo desværre her i Landet et temmelig skarpt Skel mellem to Slags Lærere, som gensidig mene om hinanden, at de ikke have tilstrækkelig Kammeratskabsfølelse over for hinanden. Jeg tror dog nok, at Forholdene i denne Henseende ville blive bedre i Fremtiden. Det er de seminarieuddannede Lærere og cand. mag.'erne fra Universitetet. Ved den her foreliggende Lov have begge Slags Lærere Adgang til Embederne i den højere Almenskole, dog selvfølgelig med fortrinvis Adgang for cand. mag.'erne, som Skolen hyppigst vil kunne faa Brug for. Om disse to Grupper af Lærere kan man sige, at hver af dem har sine Fortrin og sine Mangler, men Fortrinene og Manglerne falde ikke sammen for de to Grupper. Hvad angaar cand. mag.'erne, maa det siges, at deres Fortrin ere lette at faa Øje paa. De have gennemgaaende gode Kundskaber i deres Fag, de have studeret deres Fag, ja der er nogle af dem, som paa et enkelt Omraade endog høre til vore aller ypperste Fagmænd. Derimod skorter det ofte paa deres Opdragelse som Lærere. Dette søger nu dette Lovforslag at raade Bod paa ved for Fremtiden at forlange, at enhver Lærer eller Lærerinde, som ansættes — for Loven giver jo i Fremtiden ogsaa Adgang for Kvinder — skal aflægge en Prøve i Pædagogik og Undervisningsfærdighed. Af disse har Prøven i Pædagogik naturligvis sit eget Formaal. Den højtærede Minister nærer naturligvis lige saa lidt som jeg nogen fantastisk Tro paa, at Mennesker, som ikke du til at undervise, ved et Kursus i Pædagogik kunne gøres til ordentlige Lærere. Men et saadant Kursus kan dog have den store Betydning at faa disse fagdannede Mennesker, som vi

her tale om, til at løfte Øjnene op fra Faget, til at holde op med, hvad de nu ofte gøre, at føle sig som Faglærere, der ikke først og fremmest tænke paa den enkelte Eleves Trivsel, men kun tænke paa at faa deres Fag magasineret ned i Eleverne i Stedet for at se paa deres Opgave som Lærere og Opdragere. Den anden Prøve, den i Undervisningsfærdighed, som skal gaa forud, kan dog føre til, at man ved Prøven faar stoppet de Lærere, som ere rene Umuligheder i praktisk Henseende, og for det andet vil den ogsaa faa lært adskillige at vare sig for de rent elementære Fejl, som de nu let komme til at gøre sig skyldige i, og som de selv efterhaanden skulle opdage og rette, men altsaa have begyndt med til Skade for den Skole, de ere ved. Det hilser jeg altsaa med Glæde.

Men det gør mig ondt, at den højtærede Minister foreslaar, at denne Prøve kan bortfalde for dem, der kunne fremlægge Vidnesbyrd om, at de paa tilfredsstillende Maade have undervist i mindst 2 Aar ved en kommunal eller privat højere Almenskole. Jeg er noget bange for, at denne Bestemmelse kan gøre det hele illusorisk. Ganske vist staar der, at Prøven kan bortfalde for den, der kan fremlægge Vidnesbyrd. Men det vil blive vanskeligt for Ministeren at gøre Forskel og sige: Naar Vidnesbyrdet er udstedt af den Skolebestyrer, tages det for gode Varer, men er det udstedt af den Skolebestyrer, tages det ikke for gode Varer. Og naar vi koinne til Spørgsmaalet om, hvilken Garanti det yder, at en Lærer møder med et saadant Bevis for tilfredsstillende Undervisning i 2 Aar, maa jeg paastaa, at det vil aldeles ingen Garanti være, aldeles ingen! Naar en Realskolebestyrer har beholdt en Lærer i 2 Aar, og Læreren kommer til ham og siger: Maa jeg saa faa et Vidnesbyrd for, at jeg har undervist tilfredsstillende i 2 Aar, kan Bestyreren ikke godt, selv om han synes, at Læreren har gjort sine Sager temmelig tarveligt, nægte en saadan Attest, thi Læreren vil da sige, og alle ville sige: Med hvad Ret har Du beholdt denne Lærer i 2 Aar, naar Du ikke har fundet hans Undervisning tilfredsstillende? Og for de unge Mænd og Kvinder, som skulde faa Lettelse derved, ser jeg ikke, at denne Lettelse er af synderlig Værd. For den Lærer nemlig, som virkelig kan undervise, kan det være det samme, om han skal underkaste sig Prøven, han skal nok gaa den igennem, og andre ønske vi ikke at faa antagne. Det er en af de Prøver, som der er liden Betænkelighed ved at lade af-